

No 1432

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αρ.33388/08

Ά Ά Ά Έ Έ

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), συνεδρίασε στις 18 Ιανουαρίου 2011, σε Σώμα με την ακόλουθη σύνθεση :

Nina Vajic Πρόεδρος,

Χρήστο Ροζάκη

Khanlar Hajiyev

Dean Spielman,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου, Δικαστές,

Και με την σύμπραξη του Soren Nielsen, *Γραμματέα Τμήματος*,

Έχοντας υπόψη την προαναφερθείσα προσφυγή που κατατέθηκε στις 10 Ιουλίου 2008,

Έχοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσε η καθ' ης η προσφυγή Κυβέρνηση και αυτές που κατέθεσε προς αντίκρουση ο προσφεύγων,

Αφού διασκέφθηκε, εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση :

No 1432

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

Ο προσφεύγων, **Ά Ά Έ Έ** είναι Έλληνας υπήκοος, που γεννήθηκε το 1940 και κατοικεί στον Πειραιά. Στο Δικαστήριο εκπροσωπείται από τον κο Ν.Φραγκάκη, δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους πληρεξουσίους της, τον κο Σ.Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Σ.Τρέκλη, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης

Τα πραγματικά της υπό κρίση υπόθεσης όπως αυτά εκτέθηκαν από τα μέρη, συνοψίζονται ως εξής :

1. Η γένεση της υπόθεσης

Ο προσφεύγων είναι μέλος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, από το 1967. Υπήρξε μεταξύ άλλων, νομικός σύμβουλος και δικηγόρος της τουριστικής, αγροτικής και εξαγωγικής εταιρείας Πόρτο Καρράς («Πόρτο Καρράς») που, το 1967, κατασκεύασε ένα τεράστιο ξενοδοχειακό συγκρότημα στην Χαλκιδική, το οποίο περιλάμβανε γήπεδο γκολφ, γήπεδα αθλημάτων και μια μαρίνα. Για να εκτελέσει τα έργα η εταιρεία δανείστηκε από ξένες τράπεζες το ποσό των 67.800.120,18 δολαρίων ΗΠΑ και από τρεις ελληνικές τράπεζες, την Εθνική Κτηματική Τράπεζα Ελλάδος (ΕΚΤΕ), την Ελληνική Τράπεζα Βιομηχανικής Ανάπτυξης («ΕΤΒΑ») και την Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος («ΕΤΕ»), τα ποσά των 962.229.649 δρχ., 345.760.000 δρχ. και 719.000.000 δρχ. αντίστοιχα. Επειδή δεν μπόρεσε να τηρήσει τους όρους δανεισμού, η Πόρτο Καρράς οχλήθηκε για να πληρώσει. Οι ελληνικές τράπεζες της επιβάλανε τόκους υπερημερίας και της χορήγησαν νέα κεφάλαια, πράγμα που έκανε ακόμη πιο δύσκολη την εξόφληση των εν λόγω δανείων. Το 1991, η ΕΚΤΕ και στην συνέχεια οι δύο άλλες τράπεζες, ζήτησαν τα οφειλόμενα ποσά.

Το 1994, η Πόρτο Καρράς προσέφυγε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών γιατί αντιλήφθηκε ότι οι τρεις Τράπεζες έκαναν χρήση της κεφαλαιοποίησης των τόκων υπερημερίας, πράγμα που απαγορευόταν

No 1432

από τη σύμβαση δανείου. Στις 11 Αυγούστου 1994, η Πόρτο Καρράς άσκησε αναγνωριστική αγωγή κατά της ΕΤΕ για να αναγνωριστεί ότι δεν όφειλε κεφαλαιοποιημένους τόκους. Η Πόρτο Καρράς αντιλήφθηκε ότι η αγωγή δεν ήταν πλήρης και επικοινωνήσε με τον προσφεύγοντα, στις 11 Μαΐου 1995, και του ανέθεσε την υπόθεση σχετικά με τη νομιμότητα των συμβάσεων δανείου με τις τρεις τράπεζες.

Στις 20 Δεκεμβρίου 1995, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών για λογαριασμό της Πόρτο Καρράς, με αναγνωριστική αγωγή με σκοπό να αναγνωριστεί ότι η οφειλή αυτής στην ΕΤΕ ανερχόταν στην πραγματικότητα σε 3.759.731.917 δρχ. Η αμοιβή του προσφεύγοντα έπρεπε να ανέρχεται, σύμφωνα με τον Κώδικα περί Δικηγόρων, σε ένα ποσό που να αντιστοιχεί σε ορισμένο ποσοστό επί του επίδικου ποσού.

Στις 27 Νοεμβρίου 1995, ο προσφεύγων άσκησε παρόμοια αγωγή κατά της ΕΤΒΑ, με σκοπό να αναγνωριστεί ότι το οφειλόμενο ποσό ανερχόταν σε 2.168.206.499 δρχ. αντί για 4.672.670.082 δρχ. Η αμοιβή του ήταν 140.180.100 δρχ. σύμφωνα με την ίδια μέθοδο υπολογισμού.

Με την απόφαση υπ' αρ. 8820/1995, το Πολυμελές Πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή κατά της ΕΤΕ. Στις 7 Σεπτεμβρίου 1995, ο προσφεύγων άσκησε, για λογαριασμό της Πόρτο Καρράς, έφεση ενώπιον του Εφετείου Αθηνών η οποία απορρίφθηκε με την απόφαση υπ' αρ. 8911/1996. Ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αναίρεση που είχε ασκήσει η Πόρτο Καρράς στις 20 Φεβρουαρίου 1997. Η αμοιβή του προσφεύγοντα ανερχόταν σε 1.500.000 δρχ.

Το 1996, οι τρεις τράπεζες προσέφυγαν στο Εφετείο Θεσσαλονίκης με αγωγή για να τεθεί η Πόρτο Καρράς υπό το καθεστώς ειδικής εκκαθάρισης του άρθρου 46^α του Νόμου 1892/1990. Ισχυριζόντουσαν ότι από μόνες τους συγκέντρωναν πάνω από το 51% των οφειλών της Πόρτο Καρράς. Από την πλευρά της, η τελευταία υποστήριζε ότι τα δύο τρίτα των τραπεζικών απαιτήσεων της προερχόντουσαν από την κεφαλαιοποίηση των τόκων.

Το Εφετείο διέταξε πραγματογνωμοσύνη, η οποία έκρινε ότι οι οφειλές της Πόρτο Καρράς προς τις Τράπεζες ανερχόντουσαν σε 15.948.467.007

No 1432

δρχ, χωρίς κεφαλαιοποίηση των τόκων, και σε 36.078.653.275 με κεφαλαιοποίηση. Η πραγματογνωμοσύνη έδειξε επίσης ότι ένας από τους λογιστές της Πόρτο Καρράς είχε υπεξαιρέσει ένα ποσό ύψους 249.245.082 δρχ. Η Πόρτο Καρράς άσκησε αγωγή κατά του λογιστή της ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής και ο προσφεύγων θα λάμβανε ως αμοιβή το ποσό των 4.984.901 δρχ., που αντιστοιχούσε στο 2% του επίδικου ποσού.

Με επιστολή της 19^{ης} Νοεμβρίου 1996, ο προσφεύγων κάλεσε την Πόρτο Καρράς να του καταβάλει την αμοιβή του συνολικού ποσού των 575.170.831 δρχ.

2. *Η δικαστική αναγνώριση των απαιτήσεων του προσφεύγοντα*

Με απόφαση της 17^{ης} Μαρτίου 1997, το Εφετείο Θεσσαλονίκης αναγνώρισε τη νομιμότητα της πρακτικής της κεφαλαιοποίησης των τόκων, έκανε δεκτή την αγωγή των τριών τραπεζών και έθεσε την Πόρτο Καρράς σε καθεστώς ειδικής εκκαθάρισης. Όρισε ως εκκαθαριστή ένα υποκατάστημα της ΕΤΕ, η οποία εντωμεταξύ απορρόφησε την ΕΚΤΕ.

Επικαλούμενη την θέση της υπό εκκαθάριση, η Πόρτο Καρράς, η οποία από την στιγμή αυτή εκπροσωπούσαν από τον εκκαθαριστή, την εταιρεία «Εθνική Κεφαλαίου», ανακάλεσε την εντολή που είχε δώσει στον προσφεύγοντα, ο οποίος και αποφάσισε να προσφύγει στην δικαιοσύνη για να αναγνωριστούν οι αξιώσεις του.

Στις 4 Ιουλίου 1997, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών με αγωγή προκειμένου να καταδικαστεί η Εθνική Κεφαλαίου να του καταβάλει το ποσό των 570.170.000 δρχ.

Με την απόφαση αρ. 53/1998 της 26^{ης} Φεβρουαρίου 1998, το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών έκανε δεκτή την αγωγή του προσφεύγοντα στο σύνολό της. Αναγνώρισε ότι ο προσφεύγων έπρεπε να εισπράξει το διεκδικούμενο ποσό, προσαυξημένο με τους νόμιμους τόκους και ένα ποσό 2.000.000 δρχ. για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

Στις 13 Ιουλίου 1998, η «Εθνική Κεφαλαίου» άσκησε έφεση κατά της απόφασης.

No 1432

Με απόφαση της 11^{ης} Ιουλίου 2000, το Εφετείο Αθηνών απέρριψε την έφεση της 13^{ης} Ιουλίου 1998 της εταιρείας Εθνική Κεφαλαίου. Στις 2 Απριλίου 2002, ο Άρειος Πάγος επικύρωσε την εφετειακή απόφαση.

3. *Οι δικαστικές διαδικασίες σχετικά με τον πίνακα κατάταξης των πιστωτών.*

Εντωμεταξύ, οι πράξεις εκκαθάρισης συνεχίστηκαν. Στις 21 Ιανουαρίου 1999, το σύνολο του ενεργητικού της Πόρτο Καρράς αγοράστηκε από την ΕΤΕ και μεταβιβάστηκε στην εταιρεία *Ποτίδαια*, υποκατάστημα της ΕΤΕ και της ΕΤΒΑ. Οι πιστωτές προσκλήθηκαν να γνωστοποιήσουν τις απαιτήσεις τους μέχρι τις 3 Μαρτίου 1999.

Στις 19 Φεβρουαρίου 1999, ο προσφεύγων κατέθεσε τις απαιτήσεις του στον εκκαθαριστή. Ανέφερε αναλυτικά όλες τις υπηρεσίες που είχε προσφέρει ως νομικός σύμβουλος μέχρι τον Μάρτιο του 1997. Υπενθύμιζε ότι το συνολικό ποσό που έπρεπε να εισπράξει μέχρι το τέλος της διαδικασίας ανερχόταν σε 1.115.040.005 δρχ. Ζητούσε επίσης να αναγνωριστεί ως προνομιούχος πιστωτής.

Στις 4 Φεβρουαρίου 2000, η «Εθνική Κεφαλαίου» κατάρτισε πίνακα κατάταξης πιστωτών. Ο προσφεύγων αναγνωρίστηκε ως προνομιούχος πιστωτής για το ποσό των 570.170.000 δρχ. Στις 21 Ιανουαρίου 2000, η ΕΤΕ, η ΕΤΒΑ και η *Ποτίδαια* πούλησαν το ενεργητικό της Πόρτο Καρράς σε νέους αγοραστές για το ποσό των 33 δις δρχ.

Στις 17 Απριλίου 2000, η ΕΤΕ άσκησε ανακοπή ενώπιον του Εφετείου Αθηνών. Αμφισβητούσε τον πίνακα κατάταξης των πιστωτών. Ως προς τον προσφεύγοντα, αμφισβητούσε την ύπαρξη, το ποσό και τον προνομιούχο χαρακτήρα των αξιώσεών του, με την αιτιολογία ότι δεν την αφορούσε το ζήτημα της αμοιβής του. Επικουρικά υποστήριξε ότι οι απαιτήσεις του δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ως προνομιούχες, αφού ο χαρακτηρισμός αυτός δεν μπορεί να δοθεί παρά μόνο σε απαιτήσεις σχετικές με πράξεις που έγιναν λιγότερο από δύο μήνες πριν την πώληση σε πλειστηριασμό, που εν προκειμένω, έγινε στις 21 Ιανουαρίου 1999.

Στις παρατηρήσεις του της 6^{ης} Φεβρουαρίου 2001, ο προσφεύγων αναφέρθηκε ρητά στην αγωγή του της 4^{ης} Ιουλίου 1997 κατά της Πόρτο Καρράς την οποία είχε συνάψει στις παρατηρήσεις του, καθώς και στην

No 1432

απόφαση της 26^{ης} Φεβρουαρίου 1998, την εφετειακή απόφαση της 11^{ης} Ιουλίου 2000 και σε όλα τα σχετικά έγγραφα, ιδίως τις αξιώσεις του της 19^{ης} Φεβρουαρίου 1999.

Εκτός από την ΕΤΕ, ανακοπή άσκησαν και άλλοι πιστωτές, μεταξύ των οποίων και η ΕΤΒΑ. Οι ανακοπές αυτές συνεκδικάστηκαν στις 6 Φεβρουαρίου 2001.

Στις 27 Ιουνίου 2001, το Εφετείο εξέδωσε την απόφασή του δικαιώνοντας την ΕΤΕ. Διέγραψε τον προσφεύγοντα από τον πίνακα κατάταξης προνομιούχων πιστωτών και κατέταξε αντ' αυτού την ΕΤΕ. Έκρινε ότι δεν είχε θεμελιώσει επαρκώς τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζονταν οι αξιώσεις του, οι οποίες ανέρχονταν σε 570.170.000 δρχ., και που επομένως ήταν, κατά το Εφετείο, ανύπαρκτες. Τον κατηγόρησε ότι προκειμένου να αποδείξει την αιτία των αξιώσεών του παρέπεμπε σε έγγραφα, ιδίως την απόφαση της 26^{ης} Φεβρουαρίου 1998, που δεν είχαν ισχύ δεδικασμένου απέναντι στην Τράπεζα. Σημείωσε ότι ο προσφεύγων δεν ανέφερε στις παρατηρήσεις του το κείμενο των εγγράφων τα οποία επικαλείτο και δεν τα ενσωμάτωνε.

Στις 24 Ιουνίου 2004, ο προσφεύγων άσκησε αναίρεση. Ανέφερε αναλυτικά τα περιστατικά στα οποία στηριζόταν οι απαιτήσεις του, συμπεριλαμβάνοντας τις αξιώσεις που είχε υποβάλει στον εκκαθαριστή και την απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου που εντωμεταξύ είχε γίνει οριστική.

Ο προσφεύγων δεν κατέθεσε αντίγραφο της αναίρεσης στην Γραμματεία του Αρείου Πάγου για να οριστεί δικάσιμος. Το έκανε η αντίδικος που προέβη στην ενέργεια αυτή στις 22 Ιουνίου 2006 και η δικάσιμος, που αρχικά ορίστηκε για τις 16 Απριλίου 2007, αναβλήθηκε για τις 15 Οκτωβρίου 2007.

Η Ολομέλεια του Αρείου Πάγου είχε ήδη αποφανθεί στις 20 Φεβρουαρίου 2003, σχετικά με αυτού του είδους την αίτηση αναίρεσης σε υπόθεση με αντίδικους άλλα μέρη στο πλαίσιο της ίδιας διαφοράς επ' ευκαιρία της εκκαθάρισης της Πόρτο Καρράς. Είχε απορρίψει την αναίρεση ως απαράδεκτη με την αιτιολογία ότι οι εφετειακές αποφάσεις που εκδίδονται σε αντιδικία τέτοιου τύπου γινόντουσαν αμετάκλητες και

No 1432

δεν μπορούσαν να προσβληθούν με αναίρεση προκειμένου να επιταχυνθεί η διαδικασία εκκαθάρισης και να ικανοποιηθούν οι πιστωτές. Πρόσθεσε ότι το να αποκλείεται η αίτηση αναίρεσης υπό τέτοιες συνθήκες δεν παραβίαζε ούτε το άρθρο 20 § 1 του Συντάγματος ούτε το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης. Με απόφαση της 7^{ης} Μαΐου 2007, που εκδόθηκε στα πλαίσια της ίδιας διαφοράς, ο Άρειος Πάγος επιβεβαίωσε ότι δεν επιτρέπεται άσκηση αναίρεσης κατά εφετειακής απόφασης που έχει εκδοθεί μετά από ανακοπή στον πίνακα εκκαθαρίσεων.

Με απόφαση της 19^{ης} Νοεμβρίου 2007 (που καθαρογράφηκε στις 22 Ιανουαρίου 2008) ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης. Θεώρησε ότι το άρθρο 2 §3 του νόμου 2702/1999 (που προστέθηκε στην παράγραφο 10 του άρθρου 46^α του νόμου 1892/1990), αποκλείοντας την άσκηση αναίρεσης, εξέφραζε την σταθερή βούληση του νομοθέτη και ότι, συνεπώς η ρυθμιστική του εξουσία δεν περιοριζόταν στις εφετειακές αποφάσεις που εκδόθηκαν την εποχή που τέθηκε σε ισχύ ο νόμος, αλλά κάλυπτε επίσης τις αποφάσεις που εκδόθηκαν μεταγενέστερα. Στόχος ήταν η επιτάχυνση της εκκαθάρισης των προβληματικών επιχειρήσεων. Η απαγόρευση άσκησης αναίρεσης δεν ήταν αντίθετη στα άρθρα 20§1 του Συντάγματος και 6 §1 της Σύμβασης, αφού, μπορεί τα άρθρα αυτά να κατοχυρώνουν μεν το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο, αλλά δεν καθιερώνουν το δικαίωμα άσκησης ενδίκων μέσων.

B. Το οικείο εθνικό δίκαιο

Το άρθρο 226§4 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας ορίζει ότι :

«(...) Αν ματαιωθεί η συνεδρίαση για οποιονδήποτε λόγο, οι υποθέσεις που είναι γραμμένες σ' αυτήν μεταφέρονται με επιμέλεια των διαδίκων στις επόμενες συνεδριάσεις (...)»

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης και παραπονείται για την διάρκεια της διαδικασίας.

No 1432

Επικαλούμενος το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για παραβίαση του δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη λόγω του υπερβολικού φορμαλισμού τον οποίο επέδειξε το Εφετείο διαγράφοντάς τον από τον πίνακα προνομιούχων πιστωτών.

Επικαλούμενος το άρθρο 13 της Σύμβασης ο προσφεύγων παραπονείται για την απουσία πραγματικής προσφυγής που να του επιτρέπει να πετύχει την αναγνώριση του δικαιώματός του να δικαστεί η υπόθεσή του εντός εύλογου χρόνου.

Επικαλούμενος το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αρ. 1, ο προσφεύγων παραπονείται ότι με τις αποφάσεις τους, το Εφετείο και ο Άρειος Πάγος τον έκαναν να μην μπορεί να εισπράξει την αμοιβή του.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

1. Ο Προσφεύγων παραπονείται για την διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων. Επικαλείται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, της οποίας το σχετικό τμήμα ορίζει τα εξής :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθῆ (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου, (...) το οποίον θα αποφασίση είτε επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως, (...)».

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι θα έπρεπε να αφαιρεθεί από την υπό κρίση περίοδο το διάστημα περίπου τριών ετών κατά το οποίο ο προσφεύγων καθυστέρησε να ασκήσει την αίτηση αναιρέσεώς του, καθώς και το διάστημα δύο ετών περίπου κατά το οποίο αμέλησε να καταθέσει αντίγραφο της αίτησης αναιρέσεώς του στην Γραμματεία του Αρείου Πάγου για τον ορισμό δικασίμου.

Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι η υπόθεσή του δεν ήταν δύσκολη, ότι δεν συνέβαλε στην επιμήκυνση της διαδικασίας, αλλά ότι υπέστη όλες τις δομικές αδυναμίες του ελληνικού δικαστικού συστήματος.

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι σύμφωνα με τον προσφεύγοντα η διαδικασία διήρκεσε, ανάλογα με το σημείο εκκίνησης της περιόδου που πρέπει να ληφθεί υπόψη, είτε περίπου 10 έτη και 7 μήνες, είτε περίπου 7 έτη και 9

No 1432

μήνες. Σημειώνει ότι υπήρξαν πράγματι δύο διαδικασίες που διεξήχθησαν διαδοχικά: η μία, που κινήθηκε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, στις 4 Ιουλίου 1997 και έληξε στον Άρειο Πάγο στις 22 Ιανουαρίου 2008, κατέληξε στο να καταδικαστεί ο εκκαθαριστής να καταβάλει στον προσφεύγοντα ένα ορισμένο ποσό για την δικηγορική αμοιβή του. Η άλλη, της οποίας ένα τμήμα διεξήχθη συγχρόνως με την προηγούμενη, άρχισε με την ανακοπή που άσκησε η Τράπεζα στο Εφετείο Αθηνών και με την οποία αμφισβήτησε τον πίνακα κατάταξης των πιστωτών και τον προνομιούχο χαρακτήρα της απαίτησης του προσφεύγοντα. Το Δικαστήριο δεν θεωρεί απαραίτητο να αποφανθεί για το αν οι δύο διαδικασίες αποτελούν ένα αναπόσπαστο σύνολο, αφού εν πάσει περιπτώσει συμπεραίνει ότι η προσφυγή είναι προδήλως αβάσιμη.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας μιας διαδικασίας κρίνεται ανάλογα με τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης και σύμφωνα με τα κριτήρια που καθιερώθηκαν από τη Νομολογία του, συγκεκριμένα την δυσκολία της υπόθεσης, την συμπεριφορά των προσφευγόντων και των αρμοδίων αρχών, καθώς και την σημασία της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας [GC]*, αρ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στο πλαίσιο της διαδικασίας στην οποία ο προσφεύγων επιχείρησε να αναγνωριστούν οι αξιώσεις του σχετικά με την αμοιβή του, προσέφυγε στις 4 Ιουλίου 1997, στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών που εξέδωσε την απόφασή του στις 26 Φεβρουαρίου 1998. Το Εφετείο Αθηνών στο οποίο προσέφυγε ο αντίδικος στις 13 Ιουλίου 1998, εξέδωσε την απόφασή του στις 11 Ιουλίου 2000 (η οποία καθαρογράφηκε στις 9 Οκτωβρίου 2000). Στις 2 Απριλίου 2002, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης του αντιδίκου.

Αφετέρου, στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την εκκαθάριση της εταιρείας Πόρτο Καρράς, η ΕΤΕ προσέφυγε στο Εφετείο στις 17 Απριλίου 2000, αμφισβητώντας τον πίνακα κατάταξης των πιστωτών, μεταξύ των οποίων συμπεριλαμβανόταν και ο προσφεύγων. Το Εφετείο εξέδωσε την απόφασή του στις 17 Ιουνίου 2001. Ο Άρειος Πάγος στον οποίο προσέφυγε ο προσφεύγων στις 24 Ιουνίου 2004, εξέδωσε την απόφασή του στις 19 Νοεμβρίου 2007. Έχοντας υπόψη ότι ο προσφεύγων

No 1432

αμέλησε να κάνει τα απαραίτητα για τον ορισμό δικασίμου και ότι αυτή δεν ορίστηκε παρά στις 16 Απριλίου 2007, μετά από ενέργειες του αντιδίκου στις 22 Ιουνίου 2006, το Δικαστήριο δεν θεωρεί ότι το διάστημα τριών ετών που χωρίζει την προσφυγή στον Άρειο Πάγο από την απόφαση αυτού, μπορεί να καταλογιστεί στις δικαστικές αρχές (άρθρο 226 §4 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας-βλέπε οικείο εθνικό δίκαιο). Το ίδιο ισχύει και για το διάστημα που μεσολαβεί μεταξύ της εφετειακής απόφασης της 27^{ης} Ιουνίου 2001 και της προσφυγής του προσφεύγοντα στον Άρειο Πάγο στις 24 Ιουνίου 2004.

Το Δικαστήριο θεωρεί ότι τα ανωτέρω διαστήματα δεν είναι ασυμβίβαστα με τις απαιτήσεις εύλογου χρόνου της διαδικασίας που επιτάσσει το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης.

Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§3 και 4 της Σύμβασης.

2. Ο προσφεύγων παραπονείται, με βάση το άρθρο 13, για την απουσία πραγματικής προσφυγής που να του επιτρέπει να πετύχει την αναγνώριση του δικαιώματός του να δικαστεί η υπόθεσή του εντός εύλογης προθεσμίας.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 έχει ερμηνευθεί ως ότι δεν απαιτεί προσφυγή στο εθνικό δίκαιο παρά μόνο για τις αιτιάσεις που μπορεί να θεωρηθούν ως «υπερασπίσιμες» σύμφωνα με την Σύμβαση (*Boyle et Rice κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, απόφαση της 21^{ης} Ιουνίου 1988, σειρά Α αρ. 131, §52).

Έχοντας υπόψη τα προαναφερθέντα συμπεράσματά του για την αιτίαση σχετικά με το άρθρο 6 §1, το Δικαστήριο κρίνει ότι ο προσφεύγων δεν έχει καμία υπερασπίσιμη αξίωση.

Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

3. Πάντα στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 §1, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι παραβιάστηκε το δικαίωμά του σε δίκαιη δίκη.

No 1432

Παραπονείται για το ότι το Εφετείο Αθηνών έκανε δεκτή την ανακοπή του εκκαθαριστή, τον διέγραψε από τον πίνακα προνομιούχων δανειστών και κατέταξε αντ' αυτού την ΕΤΕ. Κατηγορεί το Εφετείο ότι δεν αναφέρθηκε στο έγγραφο που εξέθετε τις αξιώσεις της Τράπεζας για να επαληθεύσει αν οι απαιτήσεις της Τράπεζας ήταν πραγματικές. Το κατηγορεί επίσης ότι επέδειξε έναν υπερβολικό φορμαλισμό διαγράφοντάς τον από τον πίνακα πιστωτών με την αιτιολογία ότι δεν είχε ενσωματώσει στις παρατηρήσεις του τα έγγραφα που θεμελιώναν τις απαιτήσεις του (διάφορες δικαστικές αποφάσεις και αξιώσεις που υποβλήθηκαν στον εκκαθαριστή), ενώ είχε προσκομίσει όλα τα έγγραφα αυτά.

Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η αιτίαση αυτή στην πραγματικότητα υπάγεται στην τέταρτη δίκη. Αντίθετα με ορισμένες αποφάσεις που επικαλείται ο προσφεύγων (*Λιακοπούλου κατά Ελλάδας*, αρ. 20627/04, 24 Μαΐου 2006, *Ευσταθίου και λοιποί κατά Ελλάδας*, αρ. 36998/02, 17 Ιουλίου 2006) στις οποίες ο Άρειος Πάγος είχε κρίνει अपαράδεκτους ορισμένους λόγους των προσφευγόντων, με την αιτιολογία ότι δεν αναφέρονε τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχτηκε το Εφετείο για να εκδώσει την απόφασή του, το Εφετείο, εν προκειμένω, εξέτασε την ουσία της υπόθεσης κάνοντας δεκτή την ανακοπή που άσκησε η Τράπεζα.

Στην υπό κρίση υπόθεση τίποτε δεν επιτρέπει να σκεφτεί κανείς ότι η διαδικασία, κατά την οποία ο προσφεύγων μπόρεσε να παρουσιάσει όλα τα επιχειρήματα υπεράσπισής του, δεν ήταν δίκαιη και το Δικαστήριο δεν εντοπίζει κανένα δείγμα αυθαιρεσίας στην διεξαγωγή της δίκης. Συγκεκριμένα, προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου ότι το Εφετείο εξέδωσε την απόφασή του στηριζόμενο στην ισχύουσα νομοθεσία. Δεν φαίνεται, ως προς αυτό, ότι έδειξε αυθαιρεσία στην ερμηνεία της εφαρμοστέας νομοθεσίας ή στην εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων. Εξάλλου, ο προσφεύγων έτυχε μιας διαδικασίας κατ' αντιμωλία, κατά την οποία είχε την δυνατότητα να υποβάλει στα αρμόδια δικαστήρια τα επιχειρήματα που έκρινε χρήσιμα για την υπεράσπιση της υπόθεσής του και τα αποδεικτικά στοιχεία ικανά να τους θεμελιώσουν.

Συνάγεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη, σύμφωνα με το άρθρο 35 §§3 και 4 της Σύμβασης.

No 1432

4. Τέλος ο προσφεύγων παραπονείται για παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, λόγω της έλλειψης της δυνατότητας να εισπράξει την αμοιβή του. Στην διαδικασία που ακολούθησε την ανακοπή της τράπεζας, το Εφετείο και ο Άρειος Πάγος στέρησαν από τον προσφεύγοντα την αμοιβή του της οποίας ο πραγματικός χαρακτήρας και το ποσό είχαν αναγνωρισθεί από οριστική απόφαση.

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η αιτίαση του προσφεύγοντα σχετικά με το άρθρο αυτό βασίζεται σε εκείνη του άρθρου 6 §1, δηλαδή την διαγραφή του προσφεύγοντα από τον πίνακα κατάταξης προνομιούχων δανειστών λόγω συλλογισμού που έπασχε από υπερβολικό φορμαλισμό. Υπενθυμίζει ότι πρόκειται για διαφορά μεταξύ ιδιώτη και τράπεζας σχετικά με τον προνομιούχο ή μη χαρακτήρα των απαιτήσεων του πρώτου.

Όμως, εναπόκειται στα εθνικά δικαστήρια να αποφανθούν για διαφορά τέτοιου τύπου με αναπόφευκτη συνέπεια το ένα από τα μέρη να μην μπορεί να δικαιωθεί. Το Εφετείο απέρριψε την αξίωση του προσφεύγοντα με την αιτιολογία ότι ο τελευταίος δεν την είχε επαρκώς αποδείξει. Το Δικαστήριο θεωρεί στην περίπτωση αυτή ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτή καμία επέμβαση του Κράτους που να παραβιάζει τα δικαιώματα που προστατεύονται από το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

Συνάγεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή अपαράδεκτη.

Soren Nielsen
Γραμματέας

Nina Vajic
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα